

Lauantai 5.7.2014
Aamuseurat 08:30
Lilja Lindholm

Aloitin kerran Aholansaassa aamuseurojen puheen veisauttamalla Siionin virren ”On tekemättä vielä mun parannukseni”. Tuo virsihän on aina ajankohtainen, koska emme pääse parannuksessa alkua pitemmälle.

Nyt kuitenkin tuntuu, että tänä aamuna meitä tervehditään uudella kaiken kattavalla armolla. Sitä miettiessäni tartun juhliemme tunnukseen ”Tule Kristus huomiseenkin”. Pyyntö huokuu turvallisuutta ja toivoa.

Tämä päivä on saatu, sen voi jättää taivaallisen Isän käsiin. Nyt rukoillaan huomisen puolesta, että Kristus ”tulisi huomiseenkin”, pitäytytään lupaukseen ”Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon”. Tätä toivoa olemme tulleet täältäkin hakemaan. – Jaakko Elenius sanoi: ”Oikeat seurat ovat siellä, missä pyhä arkuus, hienovarainen lohduttaminen, rukoileva henki ja hiljaisuus saa tilaa.”

Seuroja ja seurapuheita Paavo Ruotsalainenkin ajatteli vielä kuolinvuoteellaan. August Oravala kertoo eräessä kirjassaan Ukko-Paavon suunnitelleen, että jos hän saisi vielä puhua kansalle, ”hän varoittaisi kaikkia riidoista, joihin ovat sotkeutuneet ja kuluttavat kallista aikaansa Herran työtä turmellen”.

Se on rukouksen paikka, sillä ilman rukousta kamppailemme vain itsemme ja oman itsekkyytemme kanssa. Mutta rukouksessa saamme viedä asiamme Kristuksen hoitoon. Niin mieleemme rauhoittuu ja saamme pyytää Siionin virren tavoin ”Jumala armo anna, niin että uskon voiman saan.”

Ei rukouksen tarvitse olla erityisen taidollinen eikä monisanainen, kyllä tuolla ylhäällä tiedetään, mitä tarvitsemme. Meillä on elämänmittainen läksy oppiaksemme ymmärtämään, että armoa ei tarvitse ostaa omilla ansioilla.

Kerran eräällä Turkin matkalla kävimme moskeijassa. Istuimme lattialla – eihän siellä penkkejä olekaan. Ryhmästäimme eräs mieshenkilö kysyi oppaalta: ”Mikä ero on kristinuskon ja islamilaisuuden välillä?” Opas vastasi: ”En tiedä, en ole mitenkään uskonnollinen.”

Kun tulimme pois moskeijasta, menin kysyjän vierelle kävelemään ja sanoin hänelle: ”Kristinuskossa meidän ei tarvitse ansaita taivasosuutta, Jumalan Poika ansaitsi sen jo meille. Mutta islamilaisuudessa se on itse ansaittava.” Toivottavasti mies sai kysymykseensä vastauksen.

Monet, ei-kristilliset uskonnot puhuvat siitä, mitä ihmisen pitäisi tehdä tai Jumalalle antaa. Näin ihminen yrittää omilla teoillaan kurottautua Jumalan puoleen saadakseen iankaikkisen elämän. Tällainen toivo tulevasta on täysin pettäväällä pohjalla. Mutta toivo

taivaan kansalaisuudesta on lahja, jonka saamme – vain Kristuksen ansion tähden, ja hänen varaansa jättäytymistä meidän pitäisi oikin erikseen opetella. Sillä todellisuudessa Herra Jumala on kääntynyt ihmisen puoleen pitkäperjantain ja pääsiäisen tapahtumissa antaessaan ainoan poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Saamme jättää rikkomuksemme ja taakkamme ristin juurelle. On hyvä muistaa, että vapautteen Kristus vapautti meidät.

Kristinoppi sanoo uskosta: ”Kristukseen uskomme, kun ikävöimme hänen luoksensa.” Siis usko ylläpitää ikävöintiä armon osallisuuteen. – Ikävöivä usko toivoo, että sillä viimeisellä veräjällä puomi on auki.

Efesolaiskirjeessä muistutetaan, että ”meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksiantaminen Hänen armonsä rikkauden mukaan.” Samalla on hyvä muistaa Viljo Porkolan sana: ”Vain Kristus pelastaa. Ja syntisen ihmisen ja Kristuksen väliin ei saa panna mitään.” – Huomaan, että minun on itseänikin muistutettava siitä, että Jumala ei tarvitse minultakaan lahjoja, eikä tuliaisia.

Jostain kirjasta löytyy tällainenkin sana: ”Herra tekee suurimpia töitensä. Silloin kun ihminen on avuttomimpana Hänen kasvojensa edessä, on Hänen apunsa aina suurin ja ihmeellisin.”

Jospa oppisimme turvautumaan Siionin virren rukoukseen:

*Minulle sokealle Käy, Jeesus, taluttajaksi,
Ja taitamattomalle Taidoksi tieksi, neuvoksi.
Sydäntä verelläsi Synnistä puhdistä,
Sen pyhittämänäsi Suo rauhaa nauttia.
Elämän leipää syötä Ja näytä taivaan tie.
Käy taipaleelle myötä Ja kirkkauden maahan vie*